

CAMILLA
LÄCKBERG

ZLATÁ
KLIETKA

NOVÁ SÉRIA KRÁLOVNEJ ŠVÉDSKEJ KRIMI

ZLATÁ KLIETKA

CAMILLA
LÄCKBERG

ZLATÁ
KLIETKA

Zo švédčiny preložila
MÁRIA BRATOVÁ

slovar

Copyright © Camilla Läckberg 2019
First published by Bokforlaget Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019
Translation © Mária Bratová 2019
Cover design © Scandinavian Design Group 2019
Cover photograph © Erik Undéhn 2019

ISBN 978-80-556-4219-2

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Christine

1. část

„Nemôže byť iba zranená?“ spýtala sa Faye.

Hľadela na stôl, nevládala sa im pozrieť do očí.

Na okamih zavládlo rozpačité ticho. Potom sa ozval lútostivý hlas.

„Bolo tam veľmi veľa krvi. Na také malé telo. No nechcem špekulovať, kým sa nevyjadrí súdny lekár.“

Faye prikývla. Priniesli jej vodu v priesvitnom plastovom pohári. Zdvihla ho k perám, no tak veľmi sa triasla, že niekoľko kvapiek jej vyčrplo na bradu a stekali na blúzku. Plavovlasá policajka s vlúdnyimi modrými očami sa k nej nahla a podala jej papierový obrúsok.

Pomaly sa poutierala. Voda na hodvábnej látke vie zanechať výrazné flaky. Nie že by na tom nejako záležalo.

„Nemohli ste sa pomýliť? Neexistuje ani najmenšia pochybnosť?“

Policajka šibla pohľadom na kolegu a potom zavrtela hlavou. Každé nasledujúce slovo volila nesmierne opatrne:

„Ako som povedala: odhliadnuc od nálezu na mieste činu, súdny lekár musí predložiť podrobnú správu. No v danej chvíli všetko poukazuje na jediné – vašu dcéru zavraždil váš exmanžel Jack.“

Faye zatvorila oči a dusila sa vzlykmi.

Julienne konečne zaspala. Vlasy sa jej rozprestrelí na ružovom vankúši. Dýchala pokojne. Faye ju opatrne pohladkala po líčku, aby ju náhodou nezobudila.

Jack sa dnes večer vráti zo služobnej cesty v Londýne. Alebo v Hamburgu? Faye si nevedela spomenúť. Určite príde unavený a vystresovaný. Postará sa, aby si poriadne oddýchol.

Potichu privrela dvere spálne, aby nezobudila Julienne, zakradla sa do haly a skontrolovala, či zamkla vchodové dvere. V kuchyni prešla rukou po trojmetrovom dreze z bieleho mramoru. Carrarského, ako inak. Škoda len, že je tak hrozne nepraktický. Porézny mramor nasáva do seba všetko ako hubka, takže už teraz vyzerá flakaty. No pre Jacka neprichádzalo do úvahy, aby vybral čosi praktickejšie. Hoci kuchyňa v byte na Narvågengene vyšla takmer na milión, na ničom sa nesmelo šetriť.

Faye sa načiahla za fľaškou Amarone a na drez položila vínový pohár. Cinknutie skla o mramorový podklad a bublanie vína – to boli zvuky, čo jej život sprevádzali počas večerov, keď Jack nebol doma. Opatrne si naliala, aby na bielom mramorovom povrchu nepribudli ďalšie škvrny od červeného vína, a so zatvorenými očami priložila pohár k perám.

Stlmila svetlo a vrátila sa do haly, kde visel čiernobiely portrét, na ktorom bola ona, Julienne a Jack. Fotila ich Kate Gaborová, neoficiálna dvorná fotografka korunnej princeznej, ktorá každoročne zhotovovala nový očarujúci obrázok kráľovských detí v oslnivo bielom oblečení, hrajúcich sa v jesennom lístí. Oni s Jackom sa zhodli na letných fotografiách. V uvoľnených

pózach na brehu mora. Julienne stojí medzi nimi, svetlé vlásky jej povievajú vo vetre. Pochopiteľne, že aj oni boli oblečení v bielom. Faye v jednoduchých bavlnených šatách od Armaniho, Jack v košeli a vo vyhrnutých nohaviciach od Huga Bossa, Julienne v čipkovaných šatočkách z detskej kolekcie od Stelly McCartney. Tesne pred fotením sa pohádali. Už si nepamätala prečo, iba že si za to mohla sama. Napätie sa však na portréte neodzrkadlilo.

Faye vyšla na poschodie. Pred dverami Jackovej pracovne zaváhala, no potom ich otvorila. Izba sa nachádzala vo vežičke s výhľadom na všetky strany. Unikátne riešenie v unikátnom objekte – ako povedal realitný agent, keď im pred piatimi rokmi ukazoval tento byt. Vtedy už čakala Julienne a hlavu mala plnú nádejnej a skvelej budúcnosti.

Faye milovala vežovú izbu. Priestor a svetlo, čo vnikli cez okná, jej dávali pocit, že lieta. A za tmy ako teraz ju steny s klenutým stropom obopínali, akoby bola v teplom pohodlnom zámotku.

Miestnosť zariadila podľa vlastných predstáv, rovnako aj zvyšok bytu. Vybrala tapety, policové steny, písací stôl, fotografie a obrazy na steny. Jackovi sa jej výber veľmi páčil. Nikdy nespochybnil jej vkus, navyše sa vždy priam nadúval od pýchy, keď si hostia pýtali telefónne číslo ich bytového architekta.

V tých chvíľach jej dovolil zažiť.

Ostatné izby boli zariadené moderne, sviežo a vzdušne, no z Jackovej pracovne sálala mužnosť. Vážnosť. Faye do tejto miestnosti vložila viac úsilia než do Julienninej izby a zvyšku bytu dohromady. Jack tu mal tráviť veľa času a prijímať dôležité rozhodnutia, ovplyvňujúce budúcnosť rodiny. Najmenej, čo preňho mohla urobiť, bolo darovať mu pohodlné útočisko rovno pod oblohou.

Faye pohľadkala Jackov rustikálny písací stôl, ktorý svojho času vydražila v aukčnom dome Bukowskis. Kedysi patrili Ingmarovi Bergmanovi. Jack nebol znalcom Bergmanovho dieľa, uprednostňoval akčné filmy s Jackiem Chanom či komédie

s Benom Stillerom, no rovnako ako ona ocenil, že kus nábytku má svoju históriu.

Keď ukazovali byt hosťom, zvyčajne dlaňou dva razy potápal stôl, a akoby mimochodom spomenul, že tento parádny kus nábytku kedysi stál v dome slávneho režiséra. Zakaždým, keď to urobil, sa Faye usmievala, lebo vtedy sa im stretli pohľady. To bola jedna z maličkostí, o ktoré sa delili vo svojom živote. Sprisahanecké pohľady, dôležité aj bezvýznamné okamihy – to všetko tvorilo ich vzťah.

Faye dosadla na stoličku pred počítačom, pootočila sa a zadávala von oknom, za ktorým mäkko padal sneh. Tam dolu na ulici sa menil na čapkanicu. Predklonila sa a sledovala, ako sa ňou v tmavom februárovom večere plahočí akési auto. Na konci Banérgatanu vodič otočil volantom a zamieril do centra. Na okamih úplne zabudla, načo prišla do Jackovej pracovne. Zhypnotizovane hľadela do tmy, prevrtavanej snehovými vločkami.

Zažmurkala, vystrela sa a otočila sa na stoličke, takže sa ocitla tvárou pred veľkou Apple obrazovkou, ktorá ožila, len čo pohýbala myšou. Premýšľala, čo urobil Jack s podložkou, ktorú mu darovala na Vianoce. S fotkou jej a Julienne. Namiesto nej mal na stole škaredú modrú podložku z Nordey. A to bol vianočný darček pre ich bankových zákazníkov.

Faye poznala heslo Jackovho počítača. *Julienne2010*. Aspoň že šetrič obrazovky nemal z Nordey. Na pozadie nainštaloval zábery, na ktorých bola s dcérou v Marbelle. Ležali vo vode a Faye dvíhala malú k oblohe. Obe sa smiali, hoci Fayin smiech sa dal skôr vytušiť než vidieť. Ležala na chrbte a vlasy sa jej vznášali na vode. Juliennine žiarivo modré očka hľadeli rovno do objektívu a tým vlastne aj do Jackových rovnako modrých očí.

Faye sa priklonila k obrazovke a pozorne skúmala svoje dohnedá opálené telo, lesknúce sa od soli a vody. Napriek tomu, že prešlo len pár mesiacov od pôrodu, vtedy bola v lepšej forme než teraz. Ploché brucho. Štíhle ramená. Pevné a vyformované stehná. A dnes, o tri roky neskôr, váži najmenej o desať kíl

viac než v Španielsku. Možno aj o pätnásť. Už dlho sa neopovážila postaviť na váhu.

Odtrhla pohľad od svojho tela na fotke a otvorila webovú stránku, označila históriu prehľadávania a napísala „porno“. Postupne sa jej podľa dátumov odkrývali jednotlivé položky. Poľahky sledovala Jackove sexuálne fantázie posledných mesiacov. Akoby listovala v súbornom diele jeho žiadostivosti. *Sexuálne fantázie*.

Dvadsiateho šiesteho októbra si pozrel dva klipy: *Russian teen gets slammed by big cock a Skinny teen brutally hammered*. O pornobrandži by sa dalo povedať všeličo, no názvy týchto filmov boli jednoznačné. Nijaké opisy. Nijaký pokus o skrášľovanie, zastieranie, zahmlievanie či klamstvo. Obrazovka ponúkala presne to, čo sa od nej očakávalo. Tak vyzerá otvorená, priama a seriózna komunikácia.

Jack pozerával porno, odkedy ho poznala, a zavše to robila aj ona, keď bola sama. Neverila kamarátkam, ktoré sa dušovali, že ich manželom ani na um nezíde sledovať čosi také. Vraj to zavrhli.

Kedysi Jack nedovolil, aby sledovanie porna vplývalo na ich sexuálny život. Nikdy ho ničím nepodmieňoval. Ibaže v poslednom čase už nevyhľadával ju, ale potešenie hľadal v *Skinny teen brutally hammered*.

Po každom klipe jej zovrelo žalúdok. Dievčatá boli mladé, chudé a ochotné. Jack mal vždy rád štíhle a mladé ženy. V tomto sa vôbec nezmenil. Zato ona sa zmenila. Väčšina mužov však chce, aby ich ženy boli štíhle a mladé. Ani v Östermalme sa netolerovalo starnutie a priberanie. Rozhodne nie v prípade žien.

Posledný mesiac si Jack sedem či osem ráz pozrel ten istý film – *Young petite schoolgirl brutally fucked by her teacher*. Faye si ho pustila. Mladé dievča v krátkej kockovanej sukničke, bielej blúzke s kravatou, v podkolenkách a s vrkočmi ako Pippi Dlhá pančucha má problémy v škole. Najvýraznejšie sa to prejaví, keď sa rozhodne študovať biológiu. Znepokojení a zodpo-

vední rodičia zariadia doučovanie a odídu z domu. Vtom pri dverách zazvoní štyridsiatnik v obleku, s materiálmi pod pazuchou, s aktovkou. Spoločne vojdú do svetlej kuchyne. Dievča si prinesie učebnicu a otvorí ju na strane, kde sa píše o svaloch.

„Poviem názov nejakého svalu a ty mi ukážeš na svojom tele, kde sa nachádza, súhlasíš?“ pýta sa jej učiteľ zachrípnuto.

Dievča vypúli oči, prikývne a našpúli pery. Hravo si poradila s dvoma svalmi. Keď učiteľ vyslovil názov *gluteus maximus*, veľký zadkový sval, vyťahuje si sukňu, aby sa v zábere zjavil aj okraj nohavičiek, a ukáže si na slabiny. Učiteľ s úsmevom zavrtí hlavou.

„Postav sa, ukážem ti,“ hovorí učiteľ.

Dievča odsúva stoličku a vstáva. Muž vystiera mohutnú ruku, pomaly ňou prechádza od ohybu kolena hore, pod sukňu. Potom nadvihuje sukňu a odťahuje okraj nohavičiek. Dievča zastóna perfektným pornografickým supervzdychom. Napriek tomu sa v ňom odráža aj náznak prekvapujúcej nevinnosti a mierneho pocitu viny, ktorým divákovi priznáva, že robí, čo by nemala. Že je to zakázané. Ale že s tým nevie prestať. Že nevládze odolať pokušeniu.

Muž ju vzrušuje prstom, potom ju prehne cez stôl a súloží s ňou. Dievča kričí, vzdychá a škrabe stôl. Prosí, aby pokračoval. Scéna sa končí tým, že muž požiada dievčinu, aby si nasadila okuliare – ktoré jej pri pohyboch spadli –, a dosahuje vyvrcholenie. Sperma strieka dievčatu na tvár.

Nikde inde než v pornografických filmoch nevidieť tak jasne a zreteľne, ako si muži vážia svoje spermie. Rozsievajú ich na poddajné a zadúšajúce sa ženy ako vzácny dar.

Faye vypla počítač niekoľkými klikmi myšou na podložke Nordea. Ak Jack túži po tomto, nech to má.

Odsunula stoličku, ktorá nespokojne zavrzgala, a vstala. Za oknom vládla čierna tma. Sneženie ustalo. Vzala pohár s vínom a vyšla z izby.

Faye našla v šatníku všetko, čo potrebuje. Pozrela sa na hodinky. Pol desiatej. Lietadlo onedlho pristane, potom Jack iba

nastúpi do taxíka. Pochopiteľne, využije VIP službu, takže z letiska Arlanda sa dostane veľmi rýchlo.

Faye sa rýchlo osprchovala a oholila si chumáč chlčpkov na Venušinom pahorku. Osušila sa, našminkovala, no nie ako zvyčajne, ale oveľa výraznejšie a mladistvejšie. Na líca si naniesla červeň, na mihalnice hrubú vrstvu maskary a ako čerešničku na torte použila cukríkovoružový rúž, čo vyhrabala zo spodnej zásuvky toaletného stolíka. Dostala ho ako pozornosť od usporiadateľa na akomsi spoločenskom podujatí v balíčku spolu s inými drobnosťami.

Dnes v noci si Jack neužije s Faye, so svojou manželkou a matkou svojho dieťaťa, ale s jej mladšou, nevinnejšou a panskejšou verziou. Lebo po tom očividne túži.

Vybrala si jednu z Jackových tenších viazaniek a uviazala na nej nepodarený uzol. Nasadila si okuliare na čítanie, za ktoré sa hanbila, a preto ich pred návštevami schovávala. Hranaté, čierne, Dolce & Gabbana. Potom preskúmala výsledok v zrkadle. Vyzerala o desať rokov mladšie. Takmer ako v časoch, keď opúšťala Fjällbacku.

Vôbec nie ako vzorná manželka a matka. Bolo to dokonalé.

Faye sa vkradla do Julienninej izbičky po detský zápisníček a ceruzku, zakončenú ružovou gumou. Zháčila sa, keď Julienne zo sna čosi zamumlala. Zobudí sa? Nie. Malá po chvíli už znova pokojne odľukovala.

Faye vyšla do kuchyne, aby si doliala víno, po krátkom zamyslení však vytiahla zásuvku s Julienninými plastovými pohármi. Červené víno si naliala do Hello Kitty šálky s vrchnáčikom a so slamkou. Skvelé.

Keď sa v zámke otočil kľúč, pohodlne sedela a listovala v *The Economist*. Jack trval na tom, aby ho mal poruke. Jediná z rodiny ho však čítala Faye.

Jack postavil na zem cestovnú tašku, vyzul si topánky a nastokol ich na kopytá z cédrového dreva, aby ručne šitá talianska kožená obuv dokonale držala tvar. Faye ani nehlesla. Namiesto decentného lesku na pery značky Lancôme sa jej ústa

lepili od krikľavoružového rúžu, čo navyše voňal akousi syntetickou zložkou.

Jack potichu otvoril chladničku. Manželku zatiaľ nezbadal. Pohyboval sa nehlučne, pravdepodobne sa domnieval, že Faye a Julianne spia.

Pozorovala ho z tmavej obývačky. Sledovala ho ako cudzí človek nazízajúci cez okno. Určite si to neuvedomoval, lebo Jack býval vždy napätý, no keď si myslel, že ho nikto nevidí, pohyboval sa inak. Uvoľnene, priam ležérne. Vždy vystreté telo akoby sa mu zhrbilo. Nie veľmi, ale dosť na to, aby registrovala rozdiel. Poznala ho naozaj dobre. Tvár sa mu vyhladila a ustarostené vrásky sa stratili, hoci zvyčajne tvorili súčasť dokonca aj spoločenských udalostí, spätých s jeho kariérou a ich životom, na ktorých sa smiech či cinkanie pohárov už nasledujúci deň pretavovali do mnohomiliónových obchodov.

Spomenula si na mladého Jacka v časoch, keď sa zoznámili. Na jeho potmehúdsky úsmev, radostný smiech a nepokojné ruky, čo sa jej potrebovali jednoducho dotýkať, lebo sa jej nevedeli nabažiť.

Svetlo z chladničky mu osvietilo tvár, z ktorej nevládala odtrhnúť zrak. Lúbi ho. Lúbi jeho široký chrbát. Lúbi jeho veľké ruky, ktoré teraz zvierajú škatuľku džúsu a dvíhajú ju k ústam. Onedlho sa budú dotýkať jej tela. Panebože, nevedela sa dočkať.

Možno túžba ju donútila pohnúť sa, lebo Jack odrazu otočil hlavu a na vyblýskanej rúre zbadal jej odraz. Strhol sa a prudko sa zvrtol, škatuľu držal na polceste k ústam.

Vzápätí ju postavil na kuchynský ostrovček.

„Nespíš?“ začudoval sa. Vráska medzi pekne formovaným obočím sa v okamihu vrátila na svoje miesto.

Faye neodpovedala, iba vstala a vykročila k nemu. Jeho pohľad skúmal jej postavu. Takto sa na ňu nepozeral už veľmi dlho.

„Poď ku mne,“ povedala nežne.

Jack zatvoril chladničku a kuchyňa sa znova ponorila do tmy. Svetlá z ulice však stačili na to, aby sa videli. Jack obišiel ostrovček, opakom dlane si utrel ústa a nahol sa, aby ju pobozkal. Faye

však odvrátila tvár a vtlačila ho na stoličku. Teraz rozhoduje ona. A keď vystrel ruku k jej sukni, capla ho po nej. Vzápätí mu ju položila na ohyb kolena. Povyťahla si sukňu, aby videl čipkované nohavičky, a dúfala, že sa ich dotkne a zaregistruje podobnosť. S nohavičkami tej druhej. Mladej. Nevinnej.

Ruka mu zamierila vyššie a Faye neovládla slastný ston. Nohavičky neodhrnul ako vo filme, ale ich roztrhal. Zastonala hlasnejšie, predklonila sa nad stôl, a kým si rozopol nohavice a jedným pohybom ich zo seba zhodil spolu so spodkami, jemne sa pohojďavala. Chytil ju za vlasy a pritlačil na stôl. Celou váhou sa na ňu navalil a hryzkal ju na chrbte. Cítila zmes pomarančového džúsu a whisky, čo pil počas letu. Rázne jej rozťahol nohy a vnikol do nej.

Jack bol tvrdý a agresívny, pri každom pohybe narážala bránicou na kraj stola. Trochu jej tým ubližoval, no bolesť vnímaná ako vyslobodenie, umožnila jej zabudnúť na všetko ostatné a sústreďovať sa len na pôžitok.

Patrila mu. Rovnako aj jej pôžitok. Aj telo.

„Povedz, keď budeš končiť,“ stenala s lícom na chladnom stole, kde zostávali lepkavé odtlačky rúžu.

„Teraz,“ dychčal Jack.

Kľakla si pred neho. Oboma rukami si ju pritlačil k svojmu údu. Naplo ju, no premohla sa a pokúšala sa neodvrátiť tvár. Prijat' ho. Iba ho prijat' ako vždy.

Faye sa pred očami odvíjal pornofilm a na Jackovej tvári zachytila rovnaký výraz, ako mal učiteľ, keď si užíval s nevinnou dievčinou.

„Vitaj doma, láska,“ povedala so silným úsmevom.

To bola jedna z posledných príležitostí, keď sa milovali ako manželia.

Štokholm leto 2001

Moje prvé týždne v Štokholme sprevádzala osamelosť. Fjällbacku som nechala za sebou dva roky po skončení školy. Mentálne aj fyzicky. Nijaká vzdialenosť sa mi nezdala dostatočne veľká, aby som sa konečne zbavila toho klaustrofóbného prostredia. Ničilo ma svojimi pitoresknými uličkami a zvedavcami, ktorých pohľady ma nenechali na pokoji. Odnášala som si pätnásťtisíc korún a výborné vysvedčenie.

Najradšej by som bola odišla oveľa skôr. Zariadovanie praktických záležitostí mi však trvalo dlhšie, než som rátala. Muse-la som predať dom, vypratať ho a vypudieť príznaky, čo v ňom prebývali.

Spomienky boleli. Keď som prechádzala domom svojho detstva, videla som ich všetkých: Sebastiana, mamu, dokonca aj otca. K Fjällbacke ma už nič nepútalo. Zostali len klebety. A smrť.

V tom čase som tam nemala nikoho. Ani teraz. Tak som sa pobalila a bez obzretia som nastúpila do vlaku. Viezol ma do Štokholmu.

Prisahala som si, že do Fjällbacky sa nikdy viac nevrátim.

Na štokholmskej Hlavnej stanici som zastala pri prvom odpadkovom koši a vyhodila som sim kartu z mobilu. Odteraz na mňa nebudú mať dosah nijaké tiene minulosti. Nikto sa mi nebude vyhrážať a prenasledovať ma.

Na leto som si prenajala izbu v byte, čo sa nachádzal v bytovom komplexe Fältöversten nad nákupným strediskom, nad ktorým obyvatelia bohatej štvrte Östermalm pohoršene krútili

hlavou a hundrali, že „za to môžu socdemáci, to tí nám zničili náš krásny Östermalm“. Ibaže o tom som vtedy nevedela nič. Poznala som len ICA potraviny v Tanumshede a Fältöversten som pokladala za očarujúce miesto.

Štokholm som si zamilovala od prvého okamihu. Z okna na siedmom poschodí som obdivovala pekné fasády na okolitých domoch, udržiavané parky a prepychové autá. Predstavovala som si, že jedného dňa aj ja budem bývať v majestátnom dome z devätnásteho storočia spolu s manželom, tromi úžasnými deťmi a so psikom.

Môj manžel by mal byť umelec. Alebo spisovateľ. Alebo hudobník. Skrátka, úplne iný než môj otec. Sofistikovaný intelektuál a svetobežník. Mal by krásne voňať a štýlovo sa obliekať. Pre ostatných by mal byť trochu záhadný a zložitý, ale pre mňa nie, lebo iba ja by som mu naozaj rozumela.

Počas prvých svetlých nocí som sa prechádzala po uliciach mesta. Keď sa zatvorili reštaurácie a bary, neraz som sa stala svedkom pouličných bitiek. Počula som krik, plač aj smiech. Húkajúce sanitky, čo sa ponáhľali zachraňovať život. S údivom som sledovala veľkomestské šlapky, nalíčené podľa módy deväťdesiatych rokov, s topánkami na vysokých podpätkoch, bielou unavenou pokožkou a dopichanými predlaktiami, čo sa pokúšali zakryť dlhými rukávmi blúzky či pulóvra. Pýtala som si od nich cigarety a fantazirovala o ich živote. O slobode na úplnom dne. Bez hrozby, že padnú ešte hlbšie. Pohrávala som sa s myšlienkou, že sa k nim zaradím, len aby som ich pochopila, aby som zistila, čo sú to za muži, ktorí si v tesnej blízkosti detskej sedačky, náhradných plienok a vlhčených obrúskov v priehradke prepychového volva kupujú chvílkové potešenie.

V tom období som pochopila, čo je skutočný život. Minulosť ma ťažila ako železná guľa na nohe. Sťahovala ma dolu, prekážala mi, brzdila ma. Každúčká bunka môjho tela sa priam triasla od zvedavosti. Stála som tu sama proti celému svetu. Ďaleko od domova, v meste, o ktorom som celý život iba snívala. Lebo ja som nielen túžila odísť z Fjällbacky, ja som túžila prísť sem.